

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2017. december 11.*

„Vámunió – Ecuadorból származó banán behozatala – Behozatali vámok utólagos beszedése – Behozatali vámok elengedése iránti kérelem – Korábbi határozat Törvényszék általi hatályon kívül helyezését követően hozott határozat – Észszerű határidő”

A T-125/16. sz. ügyben,

a **Firma Léon Van Parys NV** (székhelye: Antwerpen [Belgium], képviselik: P. Vlaeminck, B. Van Vooren, R. Verbeke és J. Auwerx ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselek: A. Caeiros, B.-R. Killmann és E. Manhaeve, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az egyrészt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott és az annak megállapításáról, valamint a 2010. május 6-i C(2010) 2858 végleges bizottsági határozat módosításáról szóló, 2016. január 20-i C(2016) 95 final határozat megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, hogy indokolt a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele, és hogy e vámok valamely vámkötelezett esetében történő elengedése indokolt, egy meghatározott esetben valamely másik vámkötelezett esetében részben indokolt, részben pedig nem indokolt, másrészt pedig az annak megállapítására irányuló kérelme tárgyában, hogy a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.) 909. cikkének hatásai a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követően beálltak a felperessel szemben,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, J. Schwarcz (előadó) és C. Iliopoulos bírák,

hivatalvezető: G. Predonzani tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. július 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: holland.

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

- 1 Az 1998. június 22-től 1999. november 8-ig tartó időszakban a felperes Firma Léon Van Parys NV vámügynöke útján 116 – Ecuadorból történő banánbehozatalra vonatkozó – behozatali nyilatkozatot nyújtott be az antwerpeni (Belgium) vámhatósághoz.
- 2 A behozatali nyilatkozatok a látszólag a Spanyol Királyság által kiállított 221 behozatali engedélyen alapultak, amelyek egy vámkontingens keretében tonnánként 75 euróra csökkentett vám megfizetése mellett lehetővé tették az Európai Unióba irányuló banánbehozatalt az 1998. december 31-ig tartó időszakban a többoldalú kereskedelmi tárgyalások uruguayi fordulója során megkötött megállapodások végrehajtásához a mezőgazdasági ágazatban szükséges kiigazításokról és átmeneti intézkedésekről szóló, 1994. december 22-i 3290/94/EK tanácsi rendelettel (HL 1994. L 349., 105. o.) módosított, a banánpiac közös szervezéséről szóló, 1993. február 13-i 404/93/EK tanácsi rendelet (HL 1993. L 47., 1. o.) alapján, az 1999. január 1-jén kezdődő időszakban pedig a 404/93 rendeletnek a Közösségbe történő banánimportra vonatkozó rendelkezések tekintetében történő alkalmazásának részletes szabályairól szóló, 1998. október 28-i 2362/98/EK bizottsági rendelet (HL 1998. L 293., 32. o.) alapján.
- 3 2000. február 1-jei levelével az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) értesítette a belga vámhatóságokat arról, hogy olyan hamis spanyol behozatali engedélyeket használtak a Közösségbe történő banánbehozatal céljából, amelyeken az e dokumentumok kiállítására illetékes spanyol hatóság hamis bélyegzőlenyomata szerepel. A vizsgálat során a vámhatóságok feltárták, hogy a felperes által az antwerpeni vámhatósághoz az 1998. június 22-től 1999. november 8-ig tartó időszakban benyújtott 221 behozatali engedély megegyezik a hamis spanyol engedélyekkel.
- 4 2002. július 5-én a belga vám- és jövedéki hivatal jegyzőkönyvet vett fel, amelyben szerepeltette a megtett megállapításokat, és amelyet megküldött többek között a felperes és a vámügynök részére. E jegyzőkönyvből kitűnik, hogy a felperes által használt 233 behozatali engedély megfelel a hamis spanyol behozatali engedélyeknek, ezen engedélyek közül 221-et Antwerpenben, 12-t pedig Hamburgban (Németország) nyújtottak be. Az 1999. január 1-jétől november 8-ig tartó időszakot illetően mindez 107 – a felperes által az antwerpeni vámhatóságnál benyújtott – engedélyt érint.
- 5 2002. július 26-i levelében a belga vám- és jövedéki hivatal felszólította a felperest és a vámügynököt, hogy fizessenek meg 7 084 967,71 euró összeget az 1998. január 1-jétől 1999. november 8-ig tartó időszakban végzett banánbehozatal vonatkozásában, amely összeg megfelel a 404/93 rendelet 18. cikke (2) bekezdése szerinti, a behozott tonnánként alkalmazott 850 eurós vámnak.
- 6 2003. november 28-án a belga vám- és jövedéki hivatal kiegészítő jegyzőkönyvet vett fel, amelyben többek között szerepeltek a hamis spanyol behozatali engedélyeket érintő vizsgálat keretében Spanyolországban, Olaszországban és Portugáliában teljesített hivatalos megkeresések.
- 7 Azt követően, hogy a felperes és a vámügynök vitatta a rájuk kirótt behozatali vámok utólagos beszedését, a belga vám- és jövedéki hivatal úgy vélte, hogy kedvezően kell elbírálni a vámok utólagos beszedésének mellőzése és a vámok elengedése iránti kérelmet, így 2007. december 14-i levelében az ügy iratait megküldte az Európai Közösségek Bizottságának annak érdekében, hogy az utóbbi a módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.) 871. és 905. cikkének megfelelően határozatot hozzon.
- 8 2007. december 14-i levelében a belga vám- és jövedéki hivatal arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adott ügyben a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a

továbbiakban: Vámkódex) 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának rendelkezései nem alkalmazhatók, mivel nem áll rendelkezésre elegendő bizonyíték ahhoz, hogy a tagállami hatóságok vagy a Bizottság hibája megállapítható legyen. Ezzel szemben úgy vélte, hogy a vámokat el kell engedni a Vámkódex 239. cikke alapján, mivel az említett cikk rendelkezései értelmében vett különös helyzet állt fenn, és a felperes, csakúgy mint a vámügynök, nem járt el súlyosan gondatlanul.

- 9 2008. május 5-én, 2008. november 18-án és 26-án, 2009. január 15-én és 2010. március 4-én a Bizottság kiegészítő információkérést intézett a belga vám- és jövedéki hivatalhoz, amely valamennyi kérdésre választ adott.
- 10 2010. január 8-i levelében a Bizottság a 2454/93 rendelet 906a. cikke alapján tájékoztatta a belga vám- és jövedéki hivatalt, továbbá a felperest arról, hogy a vámok elengedése és visszatérítése iránti kérelem tárgyában kedvezőtlen döntést kíván hozni. 2010. február 8-i levelében a felperes előterjesztette észrevételeit.
- 11 A felperes ügyét a 2454/93 rendelet 873. és 907. cikkének megfelelően a 2010. április 12-én tartott értekezleten megvizsgálta a valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoport.
- 12 A Bizottság 2010. május 6-i C(2010) 2858 végleges határozatával helyt adott a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételének (az 1. cikk (1) bekezdése) és a vámoknak az egyik adóssal, a vámügynökkel szembeni elengedésének (az 1. cikk (2) bekezdése), de egy meghatározott esetben nem adott helyt a vámoknak a másik adóssal, a felperessel szemben történő elengedésének (az 1. cikk (3) bekezdése) (a továbbiakban: első határozat).
- 13 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2010. augusztus 11-én benyújtott keresetlevelével az első határozat megsemmisítése iránti keresetet indított.
- 14 A 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletében (T-324/10, EU:T:2013:136) a Törvényszék megsemmisítette az első határozat 1. cikkének (3) bekezdését, amelyben a Bizottság megállapította, hogy a Vámkódex 239. cikke szerinti vámok elengedése nem volt igazolt a felperessel szemben.
- 15 2013. szeptember 16-i első levelében a Bizottság tájékoztatta a belga vám- és jövedéki hivatalt, hogy az első határozat részleges megsemmisítésére okán megállapította, hogy további információk beszerzése szükséges egy új határozat elfogadása érdekében, és a vám elengedése iránti kérelem alapjául szolgáló, a felperes által tett behozatalok vonatkozásában. A Bizottság azt is kérte a belga vám- és jövedéki hivataltól, hogy közölje az információkérésére adott választ a felperessel, és hívja fel őt olyan írásbeli nyilatkozat tételére, amelyből kitűnik, hogy az utóbbi tudomásul vette az említett választ, azzal egyet értett, azt semmivel sem kívánja kiegészíteni vagy, hogy észrevételeket kíván tenni, illetve további információkkal kíván szolgálni. Végül a Bizottság tudatta, hogy a vámok elengedése iránti kérelem elintézésére a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt kilenc hónapos határidő meghosszabbításra került a 2013. augusztus 22. és a további információk kézhezvételének időpontja között eltelt időszakkal.
- 16 2013. szeptember 16-i második levelében a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy az első határozat részleges megsemmisítése okán megállapította, hogy további információk beszerzése szükséges egy új határozat elfogadása érdekében, és hogy a kérelem kezelésére előírt kilenc hónapos határidőt meghosszabbította a 2013. augusztus 22. és a további információk kézhezvételének időpontja között eltelt időszakkal.
- 17 A felperes által a 2013. szeptember 16-i két levéllel szemben indított megsemmisítés iránti keresetet a 2014. június 24-i Léon Van Parys kontra Bizottság végzés (T-603/13, nem tették közzé, EU:T:2014:610) – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – elutasította.

- 18 2014. január 14-i levelében a belga vám- és jövedéki hivatal tudatta a Bizottsággal, hogy információkérését különösnek találta, mivel bizonyításra került, hogy minden vitatott behozatali engedély hamis volt, ennél fogva e kérelemnek nem lehetett helyt adni.
- 19 2014. január 24-i levelében a Bizottság megerősítette a felperes számára, hogy kézhez vette a belga vám- és jövedéki hivatal 2014. január 14-i levelét, és tájékoztatta arról, hogy e hivatal kiegészítő információkérésére adott válaszában hiányára tekintettel a 2454/93 rendelet 907. cikke szerint továbbra is felfüggeszti az elintézési határidőt.
- 20 A felperes által a 2014. január 24-i levelével szemben indított megsemmisítés iránti keresetet a 2014. november 26-i Léon Van Parys kontra Bizottság végzés (T-171/14, nem tették közzé, EU:T:2014:1025) elutasította.
- 21 2014. június 17-i levelében a Bizottság ismételtén kérte a belga vám- és jövedéki hivatalt arra, hogy nyújtsa be a 2013. szeptember 16-i levélben kért adatokat. A Bizottság a 2014. június 17-i leveléhez táblázat formájában csatolta a saját számításait.
- 22 2014. december 10-én a belga vám- és jövedéki hivatal olyan számítást tartalmazó választervezetet készített a Bizottság 2013. szeptember 16-i levelére, amelyet az említett hivatal a Bizottságnak kívánt megküldeni, és felhívta a felperest az észrevételei megtételére.
- 23 A Bizottságnak címzett 2015. február 16-i levelében a belga vám- és jövedéki hivatal észrevételeket tett a Bizottság által megküldött táblázat vonatkozásában, és többek között kiigazította az említett táblázat 18., 60., 67. és 99. pontjában foglalt összegeket.
- 24 2015. július 16-i levelében a Bizottság tudatta a felperessel, hogy elutasító határozatot fog hozni a vámok elengedése iránti kérelme tárgyában.
- 25 2015. augusztus 10-én a felperes megtette észrevételeit a Bizottság 2015. július 16-i levelére.
- 26 A Bizottság a 2016. január 20-i C(2016) 95 final határozatával helyt adott a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételének (az 1. cikk (1) bekezdése) és a vámok vámügynökkel szembeni elengedésének (az 1. cikk (2) bekezdése), a vámok felperessel szemben a hagyományos engedélyeknek megfelelő 632 241,28 euró összegben történő elengedésének (az 1. cikk (3) bekezdése), elutasította viszont a vámok felperessel szemben az új engedélyeknek megfelelő 2 996 007,20 euró összegben történő elengedését (az 1. cikk (4) bekezdése) (a továbbiakban: megtámadott határozat).
- 27 A megtámadott határozat (18)–(23) preambulumbekkezdésében a Bizottság többek között emlékeztetett arra, hogy az első határozatával helyt adott a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vételének (az első határozat 1. cikkének (1) bekezdése) és a vámoknak az egyik adóssal, a vámügynökkel szembeni elengedésének (az első határozat 1. cikkének (2) bekezdése), de egy meghatározott esetben nem adott helyt a vámoknak a másik adóssal, a felperessel szemben történő elengedésének (az első határozat 1. cikkének (3) bekezdése).
- 28 A megtámadott határozat (20) preambulumbekkezdésében pontosította, hogy értékelését az első határozatban a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára alapította, és azt állapította meg, hogy nem jöhet szóba a spanyol hatóságok tévedése, mivel nem vettek részt a szóban forgó engedélyek kiállításában. Egyébiránt a megtámadott határozat (23) preambulumbekkezdésében a Bizottság megállapította, hogy az első határozatban vizsgálta, hogy teljesülnek-e a Vámkódex 239. cikkének feltételei, és azt állapította meg, hogy a vámügynök sem megtévesztésért, sem súlyos gondatlanságért nem felelős, és ezért a behozatali vámok a javára figyelmen kívül hagyhatók vagy elengedhetők. Az első határozatban a Bizottság azt is megállapította, hogy a felperes nem tett gondosságról tanúbizonyságot, és ezért megállapította, hogy javára nem mellőzhető a behozatali vámok beszedése és e vámok nem is engedhetők el.

- 29 A megtámadott határozat (25)–(32) preambulumbekzdésében a Bizottság emlékeztetett arra, hogy a Törvényszék, mivel megsemmisítette az első határozat 1. cikkének (3) bekezdését, az EUMSZ 266. cikk szerint észszerű határidőn belül – amely a jelen ügyben az egyetlen alkalmazandó határidő – új határozatot kell elfogadnia.
- 30 Ami ezen új határozat elfogadását illeti, a Bizottság megállapította egyrészt a megtámadott határozat (33) preambulumbekzdésében, hogy valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoport ült össze az akta vizsgálata érdekében 2015. szeptember 21-én a Vámkódex bizottság keretében. Megállapította másrészt a megtámadott határozat (37) preambulumbekzdésében, hogy csak akkor vizsgálja meg az aktát, ha teljesül a Vámkódex 239. cikkében foglalt a megtevesztés vagy a gondatlanság hiányára vonatkozó feltétel.
- 31 A megtámadott határozat (39) preambulumbekzdésében a Bizottság többek között emlékeztetett arra, hogy a Törvényszék a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletében (T-324/10, EU:T:2013:136) megállapította, hogy a Bizottság védekezésében úgy véli, hogy a felperes által a behozatali engedélyek használati jogának megszerzése érdekében használt kereskedelmi módszer „jogellenes”, mivel ellentétes a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második albekezdésével, amely megtiltja a behozatali engedélyekből eredő jogoknak valamely új gazdasági szereplő által valamely hagyományos gazdasági szereplőre történő bármely átruházását. A Törvényszék hozzátette, hogy e ponton meg kell állapítani, hogy az első határozat annyiban, amennyiben megtagadja a behozatali vámok elengedését, nem a behozatali engedélyek használati jogának megvásárlása érdekében használt kereskedelmi módszer jogellenességén, hanem a felperes súlyos gondatlanságán alapult. A Törvényszék megállapította, hogy ebből következően a Bizottság érve a jelen ügyben nem befolyásolhatja a behozatali vámok elengedése megtagadásának megalapozottságát. A Bizottság azt a következtetést vonta le a megtámadott határozat ugyanezen preambulumbekzdésében, hogy ezen új határozat keretében vizsgálnia kell, hogy jogszerű-e a felperes által a behozatali engedélyek használata érdekében hivatkozott rendelkezés azon tényre tekintettel, hogy a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második albekezdése megtiltja a behozatali engedélyekből eredő jogoknak valamely új gazdasági szereplő által valamely hagyományos gazdasági szereplőre történő bármely átruházását. Hozzátette, hogy felül kell vizsgálnia a megtevesztés vagy a gondatlanság hiánya fennállásának meghatározását lehetővé tevő indokokat.
- 32 A Bizottság a megtámadott határozat (49) és (50) preambulumbekzdésében megállapította, hogy ha az aktában semmi sem elegendő a gondosság elmulasztásának bizonyításához a felperes által megszerzett hagyományos piaci szereplői engedélyek vonatkozásában, az új szereplők engedélyét illetően az engedélyek egyszerű vizsgálata lehetővé tette volna számára annak megállapítását, hogy nem alkalmazhatta az ezen engedélyekre alapított jogait, mivel az ilyen használat ellentétes a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második albekezdésével.
- 33 A megtámadott határozat (60) preambulumbekzdésében a Bizottság következőképpen úgy határozott egyrészt, hogy az új piaci szereplők jogaival élve a felperes, aki hagyományos piaci szereplő, nem tartotta tiszteletben a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében foglalt tilalmat, másrészt pedig, hogy a Vámkódex 239. cikke alapján semmi sem igazolta a vámok 2 996 007,20 euró összegben történő elengedését az 1999. január 1-je és november 8. közötti időszakra a felperes által használt, új piaci szereplői engedély vonatkozásában.
- 34 Végül a megtámadott határozat (62) preambulumbekzdésében a Bizottság pontosította, hogy az első határozat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének rendelkezései nem módosíthatók, mivel azokat nem vitatta és nem is semmisítette meg a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 35 A Törvényszék Hivatalához 2016. március 23-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 36 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - állapítsa meg, hogy a 2454/93 rendelet 909. cikkének hatásai a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követően beálltak a felperessel szemben, így a vámtartozást, valamint az ahhoz közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódó valamennyi kamatot vagy költséget teljes mértékben el kell engedni;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 37 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

A jogkérdésről

- 38 Keresete alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik. Az első és a második jogalap a 2454/93 rendelet 907. és 909. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének megsértésén alapul. A harmadik, másodlagosan felhozott jogalap a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul. A negyedik, harmadlagosan felhozott jogalap a hatáskörrel való visszaélésen alapul, az ötödik, negyedlegesen felhozott jogalap pedig a banánpiac szerkezete jogi hátterének téves értelmezésén és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul.

Az elfogadhatóságról

A megtámadott határozat megsemmisítése iránti, első kereseti kérelemről

- 39 A Bizottság, elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozás nélkül úgy érvel, hogy nem fogadható el a kereset a megtámadott határozat 1. cikkének (4) bekezdése vonatkozásában. Álláspontja szerint a kereset elfogadhatatlan a megtámadott határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdése vonatkozásában, mivel e két rendelkezés pusztán megerősíti az első határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdését. E tekintetben megállapítja, hogy e két rendelkezés megegyezik, nem tartalmaz új elemet, és azokat nem előzte meg a felperes helyzetének újabb vizsgálata. Másrészt megállapítja, hogy mivel a megtámadott határozat 1. cikkének (3) bekezdése a felperes javára módosítja az első határozat 1. cikkének (3) bekezdését, e rendelkezés nem okoz számára sérelmet és nem megtámadható.
- 40 A felperes erre azt hozza fel, hogy a kereset jogosan fordul szembe összességében a megtámadott határozattal, mivel az jogellenes, hiszen a 2454/93 rendelet 907. és 909. cikkének együttes rendelkezései alapján elfogadott határozat, és az ilyen határozatok elfogadására előírt határidő már lejárt az elfogadásának időpontjában.
- 41 Emlékeztetni kell arra, hogy a természetes vagy jogi személy által benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósága annak a feltételnek van alárendelve, hogy igazolja a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez fűződő érdekét. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azok az aktusok

minősülnek megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak, amelyek olyan kötelező joghatásokat váltanak ki, amelyek a jogi helyzetét jelentősen módosítva érinthetik a felperes érdekeit. Márpedig annak megállapításához, hogy valamely jogi aktus vagy intézkedés kivált-e ilyen hatást, annak tartalmát kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2000. március 22-i Coca-Cola kontra Bizottság ítélet, T-125/97 és T-127/97, EU:T:2000:84, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 42 A jelen esetben a felperes nem bizonyítja, hogy a megtámadott határozat 1. cikkének (1)–(3) bekezdése miként változtat kedvezőtlenül a helyzetén. Az (1) és (2) bekezdés, amely a szóban forgó jogokkal kapcsolatban anélkül veszi át az első határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseit, hogy e tekintetben új elemzésre került volna sor, nem módosítja a korábbi helyzetét és a (3) bekezdés a javára változtat a helyzetén, amennyiben a hagyományos engedélyeknek megfelelő 632 241,28 euró összegben elengedi a behozatali vámokat. Nem tűnik tehát ki, hogy a felperesnek érdeke fűződik az e rendelkezésekkel szemben történő eljáráshoz, így az azokkal szemben indított kereset elfogadhatatlan.
- 43 Ezzel szemben, mivel a megtámadott határozat 1. cikkének (4) bekezdése az új vizsgálatot követően, megtagadja a vámok elengedését a felperes vonatkozásában, és így a helyzetét a hátrányára befolyásolja, a megsemmisítés iránti kereset az e rendelkezés ellen irányuló részében elfogadható.

A második, a Törvényszék által annak megállapítására irányuló kereseti kérelemről, hogy a 2454/93 rendelet 909. cikkének hatásai a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követően beálltak a felperessel szemben

- 44 Meg kell állapítani, hogy az Európai Unió bíróságai előtti eljárásban nincs olyan jogorvoslat, amely lehetővé tenné a bírónak, hogy általános vagy elvi nyilatkozat útján véleményt nyilvánítson (2005. december 15-i Infront WM kontra Bizottság ítélet, T-33/01, EU:T:2005:461, 171. pont; 2008. szeptember 3-i Cofra kontra Bizottság végzés, T-477/07, nem tették közzé, EU:T:2008:307, 21. pont; 2011. május 24-i Nuova Agricast kontra Bizottság végzés, T-373/08, nem tették közzé, EU:T:2011:237, 46. pont).
- 45 Ennélfogva e kereseti kérelmet el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

- 46 Meg kell állapítani, hogy az első négy kereseti jogalap alátámasztására felhozott érveléssel a felperes lényegében a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) Bizottság által történő végrehajtását vitatja. Álláspontja szerint először is nem volt szükség új határozatra. Másodszor, még ha feltételezzük is, hogy elfogadható volt ilyen határozat, azt olyan határidőben kellett volna elfogadni, amely nem haladhatja meg a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt eredeti kilenc hónapos jogvesztő határidőt. Harmadszor megállapítja, hogy észszerű határidő állt a Bizottság rendelkezésére a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) végrehajtásához, ami semmiképpen sem haladhatta meg a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt új, kilenc hónapos, jogvesztő határidőt. Végül, negyedszer, azt állítja, hogy az első határozat részleges megsemmisítése nem ruházta fel a Bizottságot egy új határozathozatali hatáskörrel annak érdekében, hogy új vizsgálatot folytasson le, és hogy ráadásul a Törvényszék által már vizsgált indokokra alapított új határozatot fogadjon el.
- 47 A Bizottság vitatja az első négy kereseti jogalap megalapozottságát.
- 48 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az intézmény a megsemmisítést kimondó ítéletnek való megfelelés és az ítélet teljes végrehajtása érdekében nemcsak az ítélet rendelkező részét köteles tiszteletben tartani, hanem indokolásának azon részét is, amely a rendelkező részt szükségképpen

alátámasztva elengedhetetlen a rendelkező rész pontos értelmének meghatározásához. Ezen indokok ugyanis egyrészt azonosítják a jogellenesnek tekintett konkrét rendelkezést, és másrészt megvilágítják a rendelkező részben megállapított jogellenesség konkrét okait, és az érintett intézménynek a megsemmisített jogi aktus helyébe lépő új jogi aktus elfogadásakor ezeket az indokokat kell figyelembe vennie (1988. április 26-i Asteris és társai kontra Bizottság ítélet, 97/86, 99/86, 193/86 és 215/86, EU:C:1988:199, 27. pont; 2003. március 6-i Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29. pont).

- 49 Mindazonáltal az EUMSZ 266. cikk csak olyan korlátok között ír elő kötelezettséget azon intézmény számára, amely a megsemmisített aktust kibocsátotta, amelyek a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtásának biztosításához szükségesek. Ebben az értelemben e rendelkezés előírja az érintett intézmény számára, hogy a megsemmisített aktust felváltó aktus ne tartalmazza ugyanazokat a szabálytalanságokat, mint amelyeket az említett ítélet meghatározott (2003. március 6-i Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. pont). Mindazonáltal az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a semmisséget vagy érvénytelenséget megállapító ítéletből származó következmények levonása céljából alkalmazandó eszközök megválasztása tekintetében, azzal a feltétellel, hogy ezen eszközöknek meg kell felelniük a kérdéses ítélet rendelkező részének, valamint az annak a szükséges alátámasztását képező indokolásnak (2016. január 28-i CM Eurologistik és GLS ítélet, C-283/14 és C-284/14, EU:C:2016:57, 76. pont).
- 50 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy valamely uniós aktus megsemmisítése nem szükségképpen érinti az előkészítő aktusokat (2002. október 15-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P és C-254/99 P, EU:C:2002:582, 73. pont).
- 51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróság által hozott megsemmisítést megállapító ítélet uniós intézmény által történő végrehajtására irányuló kötelezettség az EUMSZ 266. cikkből következik. A Bíróság elismerte, hogy e végrehajtás bizonyos számú közigazgatási intézkedés meghozatalát igényli, és általában nem történhet meg azonnal, és hogy az intézmény észszerű határidővel rendelkezik a valamely határozatát megsemmisítő ítéletnek való megfeleléshez (1997. március 19-i Oliveira kontra Bizottság ítélet, T-73/95, EU:T:1997:39, 41. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 1984. január 12-i Turner kontra Bizottság ítélet, 266/82, EU:C:1984:3, 5. és 6. pont). Az igazgatási eljárás időtartamának észszerű jellegét minden egyes ügy sajátos körülményei alapján kell megítélni, különösen az annak háttérét képező összefüggések, a lefolytatott eljárás különböző szakaszai, az ügy összetettsége, valamint a tét alapján, amelyet az eljárás jelent a különböző érdekelt felek számára (2004. július 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-501/00, EU:C:2004:438, 53. pont). Egyébiránt annak kérdését, hogy észszerű volt-e a megsemmisítést megállapító ítélet végrehajtásának határideje, szintén eseti jelleggel kell megítélni. E határidő észszerű jellege a meghozandó intézkedések jellegétől, valamint az egyes esetek körülményeitől függ. Ennélfogva figyelembe kell venni a döntéshozatali eljárás különböző szakaszait (1997. március 19-i Oliveira kontra Bizottság ítélet, T-73/95, EU:T:1997:39, 45. pont).
- 52 Végül hangsúlyozni kell, hogy az érintett intézmények a korábbi megsemmisített vagy érvénytelenített jogi aktus helyébe lépő aktus elfogadásához újraindíthatják az eljárást abban a szakaszban, amelyben e szabálytalanságot elkövették, kivéve, ha a megállapított szabálytalanság a teljes eljárás semmisségéhez vezetett (lásd ebben az értelemben: 2007. november 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-417/06 P, nem tették közzé, EU:C:2007:733, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 E megfontolások fényében kell vizsgálni az első négy jogalapot, az első, a második és a negyedik jogalapon hivatkozott, együttesen vizsgálandó érveléssel kezdve.

Az első, a második és a negyedik, a 2454/93 rendelet 907. és 909. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkének megsértésére alapított jogalapról

- 54 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a jelen keresetben a felperes egy, a behozatali vámok elengedésére irányuló kérelméről szóló első határozatot felváltó bizottsági határozatot vitat, mivel e határozatot azzal az indokkal részben hatályon kívül helyezte a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136), hogy azon tényezők, amelyekre a Bizottság a határozatát alapította, nem bizonyítják a felperes gondosságának hiányát.
- 55 Ennélfogva a Bizottság a megállapított szabálytalanság orvoslása érdekében köteles volt újból megvizsgálni az ügy iratainak elemeit, és új határozatot hozni a megsemmisítés tárgyát képező vámelengedés iránti kérelemről (lásd analógia útján: 1997. március 19-i Oliveira kontra Bizottság ítélet, T-73/95, EU:T:1997:39, 32. pont).
- 56 Ennek során köteles volt figyelembe venni az aktus elfogadásakor rendelkezésre álló valamennyi jogi és ténybeli elemet. A Bizottságnak a határozat megkívánt gondossággal történő előkészítésére és az eredményt befolyásoló minden adat figyelembevételével történő határozathozatalra irányuló kötelezettsége többek között a megfelelő ügyintézés elvéből, a jogszerűség elvéből és az egyenlő bánásmód elvéből következik. E körülmények között a felperes állításával szemben nem róható fel a Bizottságnak annak a megállapítása, hogy újabb vizsgálatot kell lefolytatnia, és ki kell egészíteni az iratokat (lásd analógia útján: 1997. március 19-i Oliveira kontra Bizottság ítélet, T-73/95, EU:T:1997:39, 32. pont).
- 57 Egyébiránt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint lényegében, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság jogosan fogadott el új határozatot, e határozatnak a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) végrehajtásához szükséges intézkedésekre kell korlátozódnia, és semmiképpen sem alapulhat a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyásán, ami már megítélésre került.
- 58 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ezen indok nem szerepelt az első határozat indokolásában, és ennélfogva a Törvényszék nem vizsgálta azt a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) alapjául szolgáló ügyben. Ugyanis, jóllehet a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdése figyelmen kívül hagyásának kérdésére hivatkozott a Bizottság a fent hivatkozott ügyben benyújtott ellenkérelmében, a Törvényszék ezen ítélet 90. és 91. pontjában megállapította, hogy az első határozat nem alapult e kérdésen, következésképpen a Bizottság érve nem befolyásolhatta a behozatali vámok elengedése megtagadásának megalapozottságát. Ennélfogva, ha a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyásának kérdését említette is a Törvényszék a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) 90. pontjában, arról érdemben nem határozott.
- 59 Egyébiránt azon érvet illetően, amely szerint lényegében a Bizottság hivatkozhatott volna, vagy hivatkoznia kellett volna a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyására alapított indokra, mivel ezen indok már ismert volt az első határozat elfogadásakor, meg kell állapítani, hogy a Bizottság által az első határozatban megállapított, a felperes súlyos gondatlanságára vonatkozó indok elméletben önmagában elegendő volt a behozatali vámok elengedése megtagadásának igazolásához. Ugyanis a Bizottság szabadon választhatja meg a határozata indokolásához legrelevánsabb indokot anélkül, hogy az ezen indok megválasztása során elkövetett esetleges hiba megakadályozhatná abban, hogy később olyan indokot fogadjon el, amelyre hivatkozhatott volna az első határozat során (lásd analógia útján: 2016. szeptember 14-i National Iranian Tanker Company kontra Tanács ítélet, T-207/15, nem tették közzé, fellebbezés alatt, EU:T:2016:471, 54. pont).
- 60 Ennélfogva a megtámadott határozatban elfogadott indok – azaz a 2362/98 rendelet 21. cikke (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyása – megalapozottsága vizsgálatának sérelme nélkül meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság a behozatali vámok elengedésének

megtagadása érdekében jogosan hivatkozhatott az e rendelkezés figyelmen kívül hagyására alapított évrre. Végezetül hangsúlyozni kell, hogy az a tény, hogy ezen indokra nem hivatkoztak az első határozat keretében, nem akadályozza meg a Bizottságot abban, hogy arra a megtámadott határozatban hivatkozzon, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében új határozatában más indokokra is hivatkozhat, mint amelyekre az első határozatát alapította (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 5-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, T-471/11, EU:T:2014:739, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 61 Ami azon kifogást illeti, amely szerint a felperes annak megállapítását rója fel a Bizottságnak, hogy az első határozat jogellenességének a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) indokolásban történő megállapítása lehetővé tenné számára e jogellenességnek az azt felváltó határozatban észszerű határidőn belül történő orvoslását, azt el kell utasítani. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az ilyen határidő teljes mértékben megfelel a fenti 51. pontban foglalt ítélkezési gyakorlatnak.
- 62 Ugyanígy el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint lényegében az első határozat visszaható hatályú megsemmisítésekor a Bizottságnak csak öt nap állt rendelkezésére a vámelengedés iránti kérelmére vonatkozó határozat elfogadásához a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt kilenc hónapos jogvesztő határidő tiszteletben tartása érdekében. Amint arra a Bizottság jogosan hivatkozik, az e rendelkezésben előírt kilenc hónapos határidő nem alkalmazható az EUMSZ 266. cikk szerinti újból megindított eljárás keretében.
- 63 Ugyanis e tekintetben, amint az a fenti 52. pontban megállapításra került, a vizsgálat során felmerült szabálytalanság esetében az érintett intézményeknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az eljárást a vizsgálatnak az elkövetett szabálytalansággal érintett szakasza tekintetében újraindítsák, vagy hogy új eljárást indítsanak, ha a megállapított szabálytalanság a teljes eljárás semmisségéhez vezetett. Nem vitatott, hogy a 2454/93 rendelet 907. cikkéből kitűnik, hogy az azt megállapító határozatot, hogy a vizsgált különös helyzet igazolja a visszatérítés vagy az elengedés megítélését, vagy hogy nem igazolja azt, kilenc hónapon belül kell meghozni. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az említett 907. cikk a kezdeti eljárásra vonatkozik, nem pedig a megsemmisítést megállapító ítéletet követően újraindított eljárásokra. Ebből következik, hogy a jelen ügyben szóban forgó újraindított eljárásra az eredeti eljárásokra előírt kilenc hónapos határidő nem vonatkozik (lásd analógia útján: 2016. január 28-i CM Eurologistik és GLS, C-283/14 és C-284/14, EU:C:2016:57, 57–61. pont). El kell tehát utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a Bizottság tagadja a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) visszaható hatályú érvényesülését, amikor azt állapítja meg, hogy észszerű határidő állt rendelkezésére az ezen ítéletben megállapított jogellenesség orvoslására, nem pedig ötnapos határidő a 2454/93 rendelet 907. cikkében foglalt eredeti kilenc hónapos határidőnek való megfeleléshez.
- 64 Végül azon érvet illetően, amely szerint lényegében a Bizottság belga hatóságokhoz többször intézett kérelme teljes mértékben felesleges volt, és csak arra irányult, hogy jogosulatlanul felfüggeszse a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt határidőt, azt el kell utasítani. Ugyanis nem állítható érvényesen, hogy a Bizottság csak az említett határidő felfüggesztése érdekében küldte meg a kérelmeket a belga hatóságoknak, mivel e határidő mindenestre nem volt alkalmazható.
- 65 Tekintettel a fenti észrevételek összességére, az első, második és a negyedik jogalapot el kell utasítani.

A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó harmadik jogalapról

- 66 E jogalapjával a felperes lényegében azt rója fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozat (32) preambulumbekzdésében azt állapította meg, hogy az EUMSZ 266. cikkben előírt észszerű határidő bármiféle időkorlát nélkül hosszabb lehetett, mint a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt kilenc hónapos határidő, ráadásul e határidő ugyanezen rendelet 909. cikkében előírt lejárt szintén

nem volt alkalmazható. Álláspontja szerint, még ha feltételezzük is, hogy észszerű határidő állt a Bizottság rendelkezésére a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) végrehajtásához, e határidő semmiképpen sem haladhatta meg a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt új, kilenc hónapos, jogvesztő határidőt. Megállapítja tehát, hogy még ha a Bizottság rendelkezésére új, kilenc hónapos határidő állt is a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követő határozat elfogadásához, e határidő a Bizottság különböző információkérései miatt bekövetkezett felfüggesztésekre tekintettel 2015. június 11-én lejárt.

- 67 Egyébiránt a felperes felrója a Bizottságnak, hogy megsértette a jogbiztonság elvét, amennyiben állandóan hivatkozott először is a megtámadott határozat elfogadását megelőző döntéshozatali eljárásban a 2454/93 rendeletnek, az e rendelet 909. cikkével összefüggésben értelmezett 907. cikkében előírt határidő alkalmazására, majd amikor ezen új, állítólagosan nem létező, és tévesen meghosszabbított határidő lejárt, megerősítette, hogy az egyetlen alkalmazható határidő az EUMSZ 266. cikkből eredő észszerű határidő.
- 68 A Bizottság vitatja e jogalap megalapozottságát.
- 69 Először is azt állítja, hogy haszontalan a 2454/93 rendelet 907. cikkére történő hivatkozás azon határidő kiszámítása érdekében, amely a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követő új határozat elfogadásához a rendelkezésére állt, mivel sem e rendelkezés, sem pedig a 2454/93 rendelet 909. cikke nem volt alkalmazható az EUMSZ 266. cikk szerinti eljárás keretében. Másodszor megerősíti, hogy nem zárható ki, hogy az észszerű határidő tovább tarthat, mint a 2454/93 rendelet 907. és 909. cikkében előírt határidő. Harmadszor megállapítja, hogy a Törvényszék által az első határozat vonatkozásában megállapított jogszerűtlenség észszerű határidőben történő megszüntetéséhez a megtámadott határozat volt a megfelelő intézkedés ezen ügy sajátos körülményeire tekintettel. E tekintetben azzal érvel, hogy a megtámadott határozat elfogadásához szükségesnek bizonyult idő legnagyobb része azon ténynek tudható be, hogy a belga vámhatóságok többszöri felszólítás ellenére sem válaszoltak a Bizottság kérelmére, valamint a vámhatóságokat a vámtartozásról való határozathozatal tekintetében kizárólagos hatáskör illette meg. Egyébiránt a Bizottság hozzáteszi, hogy a határozat meghozatalát megelőzően meghallgatta a felperest, valamint egy, valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoportot, amely 2015. szeptember 21-én ült össze az ügy vizsgálata érdekében.
- 70 Negyedszer hangsúlyozza, hogy mindenesetre még ha megállapította is, hogy észszerű határidőn kívül járt el, az nem vonja maga után a megtámadott határozat megsemmisítését. Ugyanis egyrészt a felperes nem erősíti meg, hogy az eltelt határidő sérelmet okozott számára és sértette a védelemhez való jogát. A Bizottság emlékeztet arra, hogy a késelem egy részét éppen az a tény okozta, hogy álláspontja szerint a határozatának meghozatala előtt köteles volt meghallgatni a felperest, a védelmi jogának teljes körű tiszteletben tartása érdekében. Másrészt megállapítja, hogy az olyan eljárási szabály, mint az észszerű határidő figyelmen kívül hagyása a jelen esetben nem minősülhet lényeges eljárási rendelkezés megsértésének, mivel ha nem került volna sor ilyen sérelemre, akkor sem lett volna eltérő a megtámadott határozat tartalma.
- 71 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követően, amely részlegesen megsemmisítette az első határozatot, a 2454/93 rendelet 907. cikke már nem volt alkalmazható az első határozat felváltására irányuló megtámadott határozat elfogadása érdekében újraindított eljárás keretében, mivel az ítélkezési gyakorlat szerint csak az észszerű határidő volt alkalmazható (lásd: fenti 63. pont).
- 72 Márpedig a felperes állításához hasonlóan úgy tűnik, hogy a jelen ügyben szereplő körülményekből megállapítható, hogy túlléptek az észszerű határidőn.

- 73 A jelen ügyben az észszerű határidő tiszteletben tartásának vizsgálata tekintetében releváns határidő a megsemmisítést megállapító ítélet kihirdetése – a 2013. március 19. – és a megtámadott határozat elfogadása – a 2016. január 20. – között eltelt idő, azaz egy 34 hónapos, tehát több mint másfél éves határidő. Pontosabban a megsemmisítést megállapító ítélet kihirdetését követő öt hónappal, azaz 2013. augusztus 21-én, amikor a Bizottság elküldte az első kiegészítő információkérését a belga hatóságok számára, kezdte meg a Bizottság az iratok rekonstruálását és felülvizsgálatát, amely a belga hatóságoktól kért információk kézhezvételét követően 29 hónappal később vezetett a megtámadott határozat elfogadásához.
- 74 E határidő igazolása érdekében a Bizottság úgy érvel, hogy egyrészt a megtámadott határozat elfogadásához szükségesnek bizonyult idő legnagyobb része azon ténynek tudható be, hogy a belga vámhatóságok többszöri felszólítás ellenére sem válaszoltak a Bizottság kérésére, másrészt pedig a határozata meghozatalát megelőzően 2015. szeptember 21-én meghallgatta a felperest, valamint az ügy vizsgálata érdekében összeülő, egy, valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoportot.
- 75 E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság által a belga vámhatóságoknak címzett információkérések olyan jellegűek voltak, hogy felfüggesztették a kilenc hónapos határidőt, ami nem állhat fenn, mivel a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt mechanizmust nem lehetett ismét alkalmazni, több mint tíz hónap telt el e hatóság válasza és a megtámadott határozat elfogadása között.
- 76 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság által meghozandó vagy meghozott egyetlen intézkedés sem igazolhatja az ilyen határidő elteltét. Igaz, hogy a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) az akta iratainak felülvizsgálatára kötelezte a Bizottságot (lásd a fenti 55. pontot). Mindazonáltal a felpereshez hasonlóan meg kell állapítani, hogy nem tűnik ki, hogy ezen ítéletet követően a Bizottság új aktát állított össze, sőt az sem, hogy új ténybeli elemeket tárt volna fel.
- 77 Egyebekben hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság már jól ismerte az aktát. Amint az többek között az első határozatnak a megtámadott határozattal – amelyek tényállása teljes mértékben megegyezik – történő összehasonlításából következik, a Bizottság munkája egyrészt a felperes gondatlanságának nem a behozatali engedélyek megszerzésének módjára, hanem az új piaci szereplőknek szánt engedélyek használatára történő alapításában, ami a 2362/98 rendelet 21. cikkének (2) bekezdése szerint egyértelműen tilos, másrészt pedig a hagyományos piaci szereplők engedélyeinek megfelelő összegek és az új piaci szereplők engedélyeinek megfelelő összegek lebontásának kiszámításában állt. A Bizottság a tárgyalás során azt állította, hogy az iratok felülvizsgálatakor e lebontás elvégzése bírt jelentőséggel, amelyet nem közöltek vele a megtámadott határozat elfogadását megelőzően, és amit nem tudott meghatározni a belga vámhatóságok által vele közölt adatok alapján.
- 78 Mindazonáltal nem tűnik ki, és a Bizottság sem állította, hogy az iratok teljes körű felülvizsgálatát végezte volna el. Irataiban megállapította többek között egyrészt, hogy a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítéletet (T-324/10, EU:T:2013:136) követően „annak vizsgálatára szorítkozhatott, hogy a piaci szereplő megtévesztően vagy súlyosan gondatlanul járt-e el a Vámkódex 239. cikkének második feltétele szerint”, másrészt pedig hogy „[m]ivel [ugyanezen ítéletben] nem vitatták, hogy különleges helyzet áll[t]-e fenn, csak annak kérdése merült fel, hogy a felperes megtévesztően vagy súlyosan gondatlanul járt-e el”.
- 79 A fentiek alapján meg kell tehát állapítani, hogy a meghozandó intézkedések jellegére, valamint a jelen ügy sajátos körülményeire tekintettel a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás lefolytatása során nem tartotta be az észszerű határidőt.

- 80 A Bizottság mindazonáltal úgy érvel az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása során, hogy e körülmény nem járhat a megtámadott határozat megsemmisítésével, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a rövidebb határidő az elfogadottól eltérő határozatot eredményezett volna, és nem bizonyította azt sem, hogy a közigazgatási eljárás túlzott időtartama okán megsértették a védelemhez való jogát (lásd: a fenti 70. pont).
- 81 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az észszerű határidő elvének megsértése azonban csak annyiban igazolja a valamely igazgatási eljárás végén hozott határozat megsemmisítését, amennyiben az az érintett védelemhez való jogát is megsértette. Amennyiben ugyanis nem bizonyított, hogy a túlzott időmúlás érintette a személyek eredményes védekezési képességét, az észszerű határidő elve tiszteletben tartásának elmulasztása nincs hatással az igazgatási eljárás érvényességére (lásd: 2016. december 13-i Al-Ghabra kontra Bizottság ítélet, T-248/13, EU:T:2016:721, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 Ugyanígy emlékeztetni kell arra, hogy az észszerű határidő tiszteletben tartása elvének megsértése főszabály szerint nem igazolja az igazgatási eljárás befejeztével hozott határozat megsemmisítését. Ugyanis az igazgatási eljárás érvényességét az észszerű határidő elvének megsértése csupán akkor érinti, ha a túlzott időmúlásnak hatása lehet az igazgatási eljárás befejeztével hozott határozat tartalmára (lásd: 2013. június 7-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-267/07, EU:T:2013:305, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 83 A jelen ügyben azon kérdés eldöntése érdekében, hogy az észszerű határidő túllépése járhat-e a megtámadott határozat megsemmisítésével, különösen a jelen ügyben releváns, a vámelengedésre vonatkozó eljárási rendelkezésekre kell hivatkozni, azaz a Vámkódex 235–239. cikkére és a 2454/93 rendelet 878–909. cikkére.
- 84 E rendelkezések szerint a behozatali vámok bármely elengedését az érdekelt külön kérelemben kéri (a 2454/93 rendelet 878. cikkének (1) bekezdése). E kérelmet az illetékes vámhatósághoz kell benyújtani (a 2454/93 rendelet 879. cikkének (1) bekezdése). Ha e hatóságnak valamennyi szükséges adat a rendelkezésére áll, a vámhatóság írásban határozatot hoz az elengedésre vonatkozó kérelemről (a 2454/93 rendelet 886. cikkének (1) bekezdése).
- 85 Mindazonáltal, ha a vámhatóság a 2454/93 rendelet 899. és azt követő cikkei – amelyek meghatároznak egyes olyan helyzeteket, amelyekben elengedhető vagy nem engedhető el a vám – alapján nem tud határozatot hozni, és „a kérelmet olyan bizonyítékok támasztják alá, amelyek a körülményekből eredő olyan különleges helyzetet képezhetnek, amelynek során az érintett személy részéről sem csalárd szándék, sem nyilvánvaló gondatlanság nem merülhet fel [helyesen: amelyek olyan körülményekből eredő különleges helyzetet képezhetnek, amelyek az érintett személy részéről sem megtévesztést, sem súlyos gondatlanságot nem vonnak maguk után]”, az adott hatóság tagállama az ügyet a Bizottsághoz utalja (a 2454/93 rendelet 905. cikkének (1) bekezdése). A Bizottság elé terjesztett ügyre vonatkozóan az eset teljes körű vizsgálatához szükséges valamennyi adatot a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani (a 2454/93 rendelet 905. cikkének (3) bekezdése). Az iratok kézhezvételétől számított tizenöt napon belül a Bizottság megküldi azok másolatát a tagállamoknak (a 2454/93 rendelet 906. cikkének első bekezdése). A 2454/93 rendelet 906a. cikke pontosítja, hogy ha a Bizottság a vámok elengedése és visszatérítése iránti kérelem tárgyában kedvezőtlen döntést kíván hozni, kifogásait írásban kell közölnie, valamint az említett kifogások alapjául szolgáló valamennyi dokumentumot, a kérelmezőnek pedig egy hónap áll rendelkezésére álláspontja kifejezésére.
- 86 Ezt követően az adott ügyet vizsgáló vámbizottság keretében egy, a valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoporttal történő konzultáció után a Bizottság határoz arról, hogy a különleges helyzet alapján jogszerű-e az elengedés (a 2454/93 rendelet 907. cikkének első bekezdése). Ezt a határozatot a tagállam által továbbított iratoknak a Bizottsághoz történő beérkezésétől számított kilenc hónapon belül kell meghozni (ugyanezen rendelet 907. cikkének második bekezdése) és az érintett tagállamot a

legrövidebb időn belül értesíteni kell (ugyanezen rendelet 908. cikkének (1) bekezdése). A döntéshozó vámhatóság e bizottsági határozat alapján dönt a vámelengedés iránti kérelem elfogadásáról vagy elutasításáról (a 2454/93 rendelet 908. cikkének (2) bekezdése).

- 87 Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy határozatának meghozatala céljából a tagállamtól további adatokat kell kérni, a kilenc hónapos határidő a további adatszolgáltatásra vonatkozó bizottsági megkeresés és az ezen adatok kézhezvétele között eltelt időszakkal meghosszabbítható. A Bizottság értesíti a meghosszabbításról a visszafizetésért vagy elengedésért folyamodó személyt (a 2454/93 rendelet 907. cikkének harmadik bekezdése). Amennyiben a Bizottság a 906a. cikkel összhangban értesíti kifogásairól a visszafizetésért vagy elengedésért folyamodó személyt, a kilenc hónapos időtartam egy hónappal meghosszabbodik.
- 88 A 2454/93 rendelet 909. cikke értelmében, ha a Bizottság nem hozza meg a határozatát az ugyanezen rendelet 907. cikkében meghatározott kilenc hónapos határidőn belül, a döntéshozó vámhatóság helyt ad a visszatérítési vagy elengedési kérelemnek.
- 89 A fent hivatkozott rendelkezésekből következik, hogy a 2454/93 rendelet célja többek között, hogy bizonyos szabályokat pontosítson az alkalmazásukkor fennálló nagyobb jogbiztonság érdekében, amint az a preambulumbekendéseiből következik, és hogy e rendelet szigorú határidőket írt elő mind a kérelmező, mind pedig a Bizottság tekintetében a behozatali vámok elengedése iránti kérelem elintézése vonatkozásában.
- 90 A 2454/93 rendelet 907. cikkéből kitűnik, hogy jöllehet a Bizottságnak a határozata elfogadásához rendelkezésére álló kilenc hónapos határidő bizonyos feltételekkel felfüggeszthető, a vámok elengedése iránti kérelemről szóló határozatot a 2454/93 rendelet 907. cikkének második bekezdésében foglalt határidőben kell meghozni, pontosítva, hogy az e határidőben adott válasz hiánya kötelezően a kérelem illetékes vámhatóság által történő elfogadásának minősül ugyanezen rendelet 909. cikke alapján.
- 91 A jelen ügyben, amennyiben a Bizottság a 2454/93 rendelet keretében járt el, meg kell állapítani, hogy az ugyanezen rendelet 907. cikkében előírt, a felfüggesztéseket is magában foglaló kilenc hónapos jogvesztő határidőn túl hozott határozata a felperes kérelmének a vámhatóság által történő elfogadásának minősült volna.
- 92 A jelen ügy körülményei között nem vitatott, hogy a bevezetett szabályozás, és különösen a 2454/93 rendelet 907. cikkében előírt kilenc hónapos határidő már nem vonatkozott a Bizottságra az EUMSZ 266. cikk szerinti nyílt eljárás keretében (lásd a fenti 63. és 71. pontot). Mindazonáltal ez nem befolyásolja azt, hogy a megtámadott határozat észszerű határidőt figyelmen kívül hagyó elfogadásával a Bizottság mellőzte a 2454/93 rendeletben előírt biztosítékokat, és megfosztotta a felperest e rendelet hatékony érvényesülésétől, annak lehetőségétől, hogy az előírt határidőben kapjon határozatot, valamint hogy az e határidőkben hozott válasz hiányában számára kedvező határozatban részesüljön.
- 93 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatnak a 2013. március 19-i Firma Van Parys kontra Bizottság ítélet (T-324/10, EU:T:2013:136) kihirdetését követő 34 hónappal történő elfogadásával megsértette az észszerű határidő elvét, ami a jelen ügy sajátos körülményeire tekintettel indokolja a megtámadott határozat megsemmisítését.
- 94 A fenti megállapításokra tekintettel helyt kell tehát adni a harmadik jogalapnak, és anélkül kell megsemmisíteni a megtámadott határozatot, hogy az ötödik jogalap vizsgálata szükséges lenne.

A költségekről

- 95 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 96 A jelen ügyben, mivel a Bizottság pervesztes lett, kötelezni kell a saját és a felperes költségeinek a viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék megsemmisíti az annak megállapításáról, valamint a 2010. május 6-i C(2010) 2858 final bizottsági határozat módosításáról szóló, 2016. január 20-i C(2016) 95 final határozat 1. cikkének (4) bekezdését, hogy indokolt a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele, és hogy a vámok valamely vámkötelezett esetében történő elengedése indokolt, egy meghatározott esetben valamely másik vámkötelezett esetében részben indokolt, részben pedig nem indokolt.**
- 2) **A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 3) **Az Európai Bizottság viseli saját költségeit, valamint a Firma Léon Van Parys NV részéről felmerült költségeket.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. december 11-i nyilvános ülésen.

Aláírások